

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 8,—
Ἑξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 8 Δεκεμβρίου 1912

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 2

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ὁ μαῦρος, ὁ ὁποῖος ἔτρεξεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου του, ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρων βαρὺ βαλάντιον, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Καλιόστρος ἐρρίψεν ἀφελῶς ἐπὶ τοῦ πρασίνου τάπητος, λέγων :

— Μυλὸρδε, ὅσα θέλετε : Ἐνα τάλληρον, ἢ χίλια λουδοβίκια ἐκλέξατε.

— Δέχομαι τὰ χίλια λουδοβίκια, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Πέρσυ, μοιράζων χαρτιά.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ κ. Καλιόστρος εἶχε στρέψῃ τὴν ράχιν εἰς τὸ τραπέζι κατόπιν, ἡσυχῶς, μόλις ἐδηγῆσαν τὰ χαρτιά, χωρὶς νὰ κάμῃ κανέν κίνημα δια νὰ ἰδῇ, ἀνήγγειλεν :

— Ἄσσοι καὶ δεκάρι. Ἐχάσατε, Μυλὸρδε.

— Πάρολι ! οὐρλιασεν ὁ Ἀγγλος μανιώδης.

— Ἄν θέλετε, δύο χίλιαδες λουδοβίκια . . . Σὰς προειδοποιῶ ὅμως . . .

Ὁ πείσμων Ἀγγλος δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ περισσότερα καὶ ἐτράθη καὶ πάλιν χαρτιά, λαμβάνων διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μίαν φιγούραν καὶ δίδων ἕνα ἄσσον εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ ὁποῖος ἀπαθὴς πάντοτε τοῦ εἶπε :

— Βλέπετε λοιπόν, Μυλὸρδε, διατί δὲν παίζω ποτέ ; Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ λόρδος Πέρσυ δὲν ἐπέμεινεν. Ἐκύτταξε τὸν ἀντίπαλόν του μὲ κάποιον σεβασμὸν καὶ στραφείς πρὸς τὸν Λωζέν, ἐξηκολούθησέ μαζὶ του τὸ παιχνίδι. Συγχρόνως ὁ κ. Καλιόστρος ἐτυλίχθη μὲ τὸν πλατύν, γουνωτὸν του μανδύαν, τὸν ὁποῖον ἐφορούσε μὲ ὅλην τὴν ζέστην ποῦ ἐβασίλευεν εἰς τὸ δωμάτιον, κ' ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του.

Ἐνας τζόκεϋ πρὸς πεντακόσια λουδοβίκια.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Ἀγγλος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀτυχία κατεδίωκεν ἀμειλίχως, ἔσπρωξεν ἐμπρὸς τοῦ ἑνα θαυμάσιον διαμάντι, τὸ ὁποῖον ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ δάκτυλόν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔχασε καὶ αὐτό, εἶπε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν δούκα Λωζέν :

— Κύριε, δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, ἅς σταματήσωμεν, Μυλὸρδε.

— Καθόλου, εἶπεν ὁ Ἀγγλος μὲ τὸ πείσμα ἐκεῖνο τὸ ἰδιάζον εἰς τὴν φυλὴν του ἔγωθελω νὰ παίξω ἀκόμῃ.

Ἐψαξε διαδοχικῶς ὅλα του τὰ θυλάκια καὶ βεβαιωθείς ὅτι ἦσαν κενά, ἔκραξε κατὰ τὸ σῆνηθες :

— Μπόμπη !

«Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς εἶπω περισσότερα».

(Σελ. 14, στ. γ')

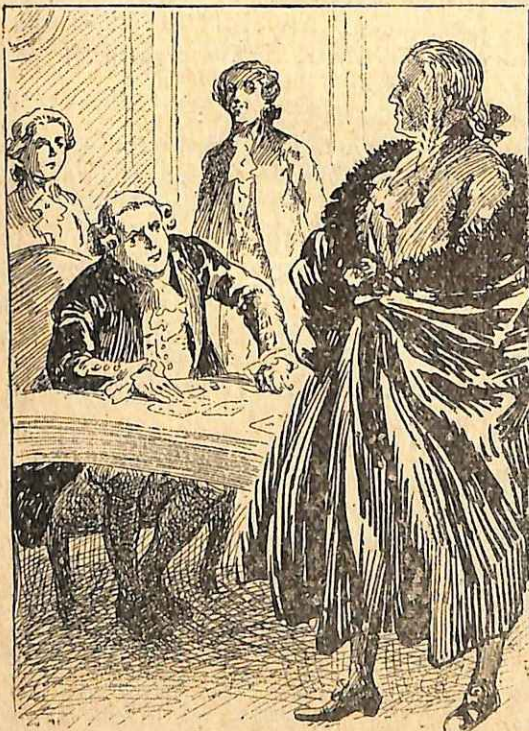
Τὸ παιδίον προσέτρεξεν ὁ λόρδος τὸ ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν καὶ ἔξαφνα μίαν παράδοξον ἰδέαν ἐβλάστησεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, θολωμένην κάπως καὶ ἀπὸ τὴν ἀφθονον σαμπάνιαν ποῦ εἶχε πιῇ.

— Δοῦξ, εἶπε, βλέπετε αὐτὸ τὸ παιδί ; εἶνε ὁ μικρὸς μου τζόκεϋ, υἱὸς ἑνὸς τῶν καλλήγων μου. Εἶνε δικό μου καὶ τὸ ἀγαποῦσα πολὺ, γιατί καθαλίζει θαυμάσια τὰ ἄλογά μου εἰς τὰς κοῦρσες.

— Χαίρω πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ δούξ μειδίων, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοῇ ποῦ ἔτεινεν ὁ πρόλογος αὐτὸς τοῦ προσκεκλημένου του.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου δούξ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀγγλος ἀπαθέστατα, παίζω τὸν τζόκεϋ μου διὰ πεντακόσια λουδοβίκια, εἰν τὸν δέχεσθε.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ πρότασις κατέπληξεν ὅλην τὴν ὁμήγυριν.

Βλέπετε λοιπόν, Μυλὸρδε, διατί δὲν παίζω ποτέ ;
(Σελ. 13, στ. β')

Μεθ' ὅλην τὴν περιφρόνησιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο ἐν Γαλλίᾳ, ὀλίγα εἴη πρό τῆς Ἐπαναστάσεως, κάθε ἄνθρωπος μὴ καλογεννημένος, μὴ ἀνέκων δηλαδὴ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, δὲν ἠκούσθη ὅμως ποτὲ νὰ παίξουν ἐπὶ χαρτιά εἰς παιδί, ἔστω καὶ ὑπὲρ τὴν.

Ἀλλ' εἰ παῖνται εἶχον φθόσιν πλέον εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ πάθος τοὺς κάμνει τρελλοὺς καὶ δὲν ἠξεύρουσι τί κάμνουν.

Ὡς οὖν ἀπὸ ἀνόητον αἰσθημα φιλοτιμίας καὶ παροτρυνόμενος ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουά, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει τὴν ἀστείότητα πολὺ διασκεδαστικὴν, ὁ δούξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν:

— Ἔστω, μυλόρδε! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκευ διὰ πεντακόσια λουδοβικία.

Ἐνδὸς μόνον δὲν ἐξητήθη ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Τὸ παιδί δὲν ἐφαίνετο συναίσθανόμε-

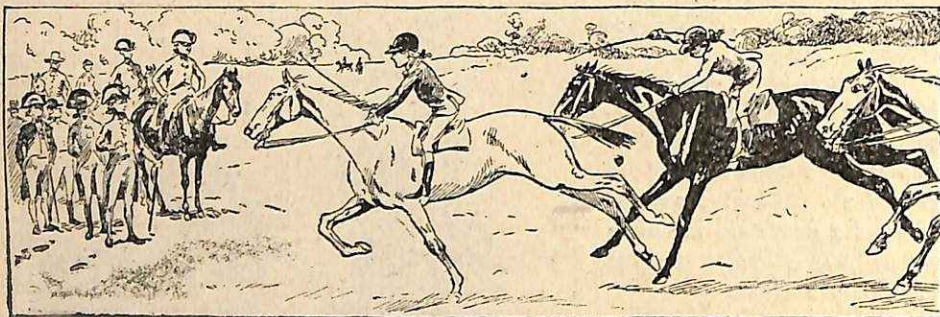
Εἰς τὴν τραπέζαν δὲν ἔμενον παρὰ ὁ δούξ Λωζὲν καὶ ὁ Καλιόστρου, ἀκίνητος πάντοτε καὶ σιωπηλὸς εἰς τὴν πολυθρόναν του, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ κενόν.

Ὅσον διὰ τὸν Μπόμπη, ἀκίνητος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου τὸν εἶχε καθήλωσεν ἡ τελευταία διαταγὴ τοῦ λόρδου Πέρσου, ἐπερίμενε τώρα νὰ τὸν διατάξῃ ὁ νέος τοῦ κύριος, δούξ Λωζὲν.

Ἡ προφητεία τοῦ Καλιόστρου

Ὁ δούξ ὅμως ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐλητμόνησε τελείως τὸ τελευταῖον τοῦ κέρδους. Καθήμενος πρό τῆς τραπέζης, ἐμετρεῖσε τὰ χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὅποια εἶχε κερδίσει εἰς τὸ παιγνίδι, καὶ τὰ ἐτροχθετοῦσε κανονικῶς εἰς μικρὰς στήλας. Καὶ ἄφου ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἀνέκραξε φαιδρῶς, ὁμιλῶν μόνος του:

— Χίλια ἐπτακόσια λουδοβικία!..

«Ἐκέρδιεν ἓνα βραβεῖον μὲ τὸ ὄραϊον τοῦ ἄλογον» (Σελ. 15, στ. α')

νον τὴν σημασίαν ποῦ εἶχε τὸ χαρτί, τὸ ὅποιον θὰ ἐβγαίνει τώρα. Καὶ ὅμως μὲ αὐτὸ ἐπαίξετο ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του.

— Ὁκτώ, κόπια, φάντες μπαστούνι!

— Γκόντεμ! ἐπιθύρουν ὁ Ἀγγλος, πάλι ἔχασα! Δούξ, ὁ τζόκευ μου εἶνε δικός σας!

Κατόπιν στραφεὶς πρὸς τὸ παιδίον, τῷ εἶπεν, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Μπόμπη, θὰ μείνης μὲ τὸν κύριον δούκα... Ἄς φέρουν τὸ ἀμάξι μου, θέλω νὰ κοιμηθῶ καλὴ νύκτα!

Ὁ λόρδος ἐσηκώθη καὶ ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ ὑπόκωφος κρότος τῆς ἀμάξης, ἡ ὁποία ἀπεμακρύνετο ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἡ ἀναχώρησις αὐτῆς ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως. Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς πλῆνται ἀπεχαιρέτησαν τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὸν εὐχαρίστησαν διὰ τὴν φιλοξενίαν του.

Τελευταῖος ἀπῆλθεν ὁ κόμης Λωτρέν, μετὰ δυσκολίας ἀπάγων τὸν λύκον του, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ καθίσῃ ἀκόμῃ κοντὰ εἰς τὸ τζάκι. Μερικὲς λουρίδες τὸν ἠνάγκασαν ἐπὶ τέλος νὰ τὸ ἀπορραίσῃ καὶ τὸ δυστυχὲς ζῖον, συρόμενον ὑπὸ τοῦ μικροῦ λακέ, ἠκολούθησε γογγύζον τὸν κύριόν του.

Εἶνε καὶ τί!... Ἔχω τώρα νὰ δώσω εἰς τὸν οἰκονόμον μου, τὸν κύριον Παϊύ, τὸ ποσὸν ποῦ μοῦ γυρεῖται.

Ἀπὸ τὴν οἰάν, ἠκούσθη τότε ἡ σιγανὴ φωνὴ τοῦ κ. Καλιόστρου.

— Δούξ, δὲν θὰ τοῦ δώσετε οὔτε λεπτὸ!

Ὁ κύριος Λωζὲν, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ τελευταίου προσκεκλημένου του, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως καὶ τὸν ἠρώησε μὲ κάποιαν δυσχερέσαν:

— Καὶ διατί δὲν θὰ πληρώσω τὸν οἰκονόμον μου;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, θὰ ξαναχάσετε ὅλα τὰ χρήματα ποῦ εὐρίσκονται ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι, καὶ ἀπὸ τὸ ἀποψινὸ κέρδος σας δὲν θὰ σὰς μείνῃ παρὰ αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ χασμουριέται ἐκεῖ πέρα στὴν πόρτα.

Ὁ Λωζὲν ἐκύταξε πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν καὶ ἐθυμώθη τὸ ἀστεῖον τοῦ Ἀγγλου, ὅπως τοὺς ὤμους καὶ εἶπε γελῶν:

— Ὁραία δουλειὰ ἔκαμα ἀπόψε, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Ἰσως πολὺ καλλίτερον ἂν ὅ,τι νομίζετε, κύριε δούξ, ἀπεκρίθη ὁ Καλιόστρου σοβαρῶς.

Ἡ διαβεβαίωσις αὐτῆ ἔκαμε τὸν δούκα

σκεπτικόν. Ἐπίστευε καὶ αὐτὸς τὴν μυστηριώδη δύναμιν, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος ἀπέδιδε τότε εἰς τὸν Καλιόστρου. Ἐγνώριζε τὴν φήμην του ὡς μάγου, ὡς ἀλχημιστοῦ κατέχοντος μυστήρια, τὰ ὅποια ἔλεγον διαβολικά. Διὰ τοῦτο, ὅχι χωρὶς κάποιαν συγκίνησιν, τὸν ἠρώησε:

— Ἀλήθεια, κύριε Καλιόστρε; Ἐλάτε λοιπὸν, τώρα εἰμὶ ἐκεῖ μόνος καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ἐμυλῆτε μ' αἰνίγματα. Πῆτέ μου εἰλικρινῶς, διατί ἔκαμα καλὴν δουλειάν μὲ τὸ νὰ κερδίσω τὸν μικρὸν αὐτὸν τζόκευ, ὁ ὁποῖος, τὸ ὁμολογῶ, πρὸς τὸ παρὸν δὲν μοῦ χρειάζεται καὶ ὄλου;

Ὁ μάγος ἐδίστασε πρὶν ν' ἀπαντήσῃ. Ἐπειτα, ἄφου ἔμεινε μίαν στιγμὴν σιωπηλός, μὲ τὸ βλέμμα φωτεινὸν καὶ ἀκίνητον, τὸ ἀπεφάσισε. Καὶ τότε ὁ Μπόμπη μὲ τὴν μεγαλητέραν ἐκπλήξιν, ἤκουσε τὰ λόγια αὐτά, τὰ ὅποια ἀπεφάσιζαν περὶ τῆς τύχης του:

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε, κύριε δούξ, διατί νομίζω ὅτι εἶχατε τύχην νὰ κερδίσετε εἰς τὸ φαραῶ αὐτὸ τὸ παιδί;

— Τὸ ἐπιθυμῶ πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Λωζὲν.

— Ἀκόμῃ καὶ ἂν αὐτὸ ποῦ θὰ σὰς εἶπω, θὰ σὰς ἀποκαλύψῃ μυστήρια δυσχερέστα;

— Τότε ἀκόμῃ περισσότερον.

Ὁ κ. Καλιόστρου ἄφισε τότε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ στόμα του αἱ φοβεραὶ αὐταὶ λέξεις:

— Κύριε δούξ, ἀναγινώσκει εἰς τὸ μέλλον σας, ὅτι θὰ ποθάνετε βίαιον θάνατον.

— Ὡς διάβολο! ἐκάγχασεν ὁ δούξ ὥρῳα προφητεία!.. Ὁ πόλεμος... Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ προφητεύσῃ κανεὶς εἰς ἓνα στρατιώτην τέτοιον τέλος!

Ὁ μάγος ὑπέλαβεν:

— Ὁχι! δὲν θὰ ποθάνετε εἰς τὸν πόλεμον. Θὰ ποθάνετε εἰς τὴν Γαλλίαν, φονευόμενος ἀπὸ Γάλλους... ἀλλὰ τὸ παιδί αὐτὸ θὰ σὰς σώσῃ.

Ὁ Λωζὲν ἤρχισε νὰ γελά ὀρθωδῶς.

— Ἡ προφητεία σας, εἶπε, στερεῖται σαφηνείας, ὅπως ἄλλως τε ὅλαι αἱ προφητεῖαι. Ἄν τὸ παιδί αὐτὸ μὲ σώσῃ, δὲν θὰ ποθάνω καὶ ἂν ἀποθάνω, πῶς θὰ μὲ σώσῃ;

Ὁ Καλιόστρου δὲν συνερίσθη τὰς εἰρωνείας τοῦ οἰκοδεσπότη· ἐτύλιχθη μὲ τὸν μεγάλον γυνωπὸν μανδύαν του, τὸν ὁποῖον δὲν ἄρρινεν οὐτε τοκαλοκαίρι, καὶ ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς θύρας ἀπεκρίθη ἡσύχως:

— Ὑψηλότατε, δὲν εἰμὶ πορὶ νὰ σὰς εἶπω περισσότερα ἀπόψε, διότι βλέπω μὲν καθαρά ὅ,τι σὰς ἀπελάττω, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο. Πιστεύσατέ μου ὅμως καὶ διατηρήσατε τὸν μικρὸν αὐτὸν ὑπηρέτην, τὸν ὁποῖον σὰς ἐχάρισεν ἡ τύχη. Εἶνε ὁ δῶρον πολὺτιμον. Θὰ

παίξῃ εἰς τὴν ζωὴν σας ῥόλον σπουδαῖον καὶ εὐεργετικόν... Χαίρετε!

Μετὰ αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἀνείχε τὴν θύραν καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Μπόμπη εἶνε τζόκευ... ὅχι λακέ!

Ὁ δούξ Λωζὲν ἔμεινε μίαν στιγμὴν σιωπηλός, κρατῶν τὴν κεφαλὴν του, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ τοῦ ἔκαμε χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ ἀπαισία προφητεία. Γρήγορα ὅμως ἀπεδίωξε τὴν μελαγχολίαν αὐτὴν, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἦτο συνήθης, καὶ ἐσφύριξε τὸν σκοπὸν ἐνδὸς πολέμου ἐμδυστήριον. Εἰς τὸ κενὸν δωματίον, ὅπου τὰ κηρία, φθασάντα εἰς τὸ τέλος των, ἤρχισαν ἤδη νὰ σβύνουν, πορεύθησε τότε τὸν μικρὸν τζόκευ, ὄρθιον πάντοτε καὶ ἀκίνητον, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ κυρίου του, ἐφαίνετο περιμένων τὰς διαταγὰς του.

— Ἐ, εἶπε πρὸς τὸ παιδίον, δὲν κουβεντιάξουμε λιγάκι, νὰ γνωρισθούμε;

— Ὡλλ ράιτ! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ μετὰ χαρᾶς.

— Πῶς σὲ λένε;

— Μπόμπη.

— Ἄ, ναί, ἀλήθεια! ἔκαμε ὁ Λωζὲν, μιμούμενος τὸν λόρδον Πέρσου, ὅταν εἶπεν τὸ ποτήρι του: «Μπόμπη, σαμπάνια!»

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἐρωτᾷ:

— Πόσω χρονῶν εἶσαι;

— Δώδεκα.

— Ὁμιλεῖς καλὰ τὰ Γαλλικά;

— Ὁχι τόσο καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπη... τὰ ἐννοῶ ὅμως ὅλα καὶ μαθαίνω γρήγορα.

— Τί ξέρεις νὰ κάνῃς;

— Εἶμαι τζόκευ.

— Δηλαδὴ καταγίνεσαι μὲ τὰ ἄλογα;

— Μὲ τὰ ἄλογα τῶν ἵπποδρομιῶν, μάλιστα, διώρθωσεν ὁ Μπόμπη. Μόνον κοῦρσες... χίπ, χίπ, οὐρρα!

Δητήθη τότε, μισὰ Ἀγγλικά καὶ μισὰ Γαλλικά, ὅτι ἦτο υἱὸς ἐνδὸς τῶν πολυαριθμῶν κολλήγων τοῦ λόρδου Πέρσου εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Ἑσσεξ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ κύριός του, ὁ ὁποῖος εἶχε μανίαν μὲ τὰς ἵπποδρομίας, ἀπεφάσισε νὰ τὸν κάμῃ τζόκευ. Τὸν ἀνέθρεψεν ἐπὶ τῆς δι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, διὰ τὸ ὅποιο δὲν ἐχρειάζετο νὰ εἶνε μεγαλόσωμος, ἀπαιτοῦσεν ὅμως πολλὴν δύναμιν καὶ ἀδιατάρακτον ψυχραιμίαν, μαζὶ μὲ τόλμην καὶ θάρρος. Τοῦ ἐδίδαν λοιπὸν νὰ πίνῃ τζίν, πολὺ τζίν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μεγαλώσῃ, κατόπιν τὸν ἔμαθαν νὰ καταλινεύῃ, ὑψηλὰ ἄλογα, ἰοχά, ποῦ ἐτρέχαν γρηγορώτερα ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶχεν ἰδῆ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐλαβε μάλιστα μέρος, ὡς τζόκευ, εἰς τὰς ἵπποδρομίας τοῦ Νιου-μέρκετ καὶ ἐκέρδιεν ἓνα βραβεῖον πεντακοσίων γκινεῶν μὲ τὸ ὄραϊον τοῦ ἄλογον Πέρτενερ. Βεβαίως θὰ ἐκέρδιζε καὶ

ἄλλο, ἂν ὁ λόρδος Πέρσου δὲν εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ τὸν πάρῃ μαζί του εἰς τὸ Παρίσι. Δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς διατί, ἴσως ὅμως διότι ὁ πλοῦσιος Ἀγγλος εἶχε σκοπὸν νὰ εἰσαγάγῃ τὰς ἵπποδρομίας εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστοι ὅπως ἐγίνοντο πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐνῶ ὁ μικρὸς διηγείτο οὕτω τὴν ἱστορίαν του, ὁ Λωζὲν τὸν ἐκύτταζεν ὀλονὲν μὲ περισσώτερον ἐνδιαφέρον. Τὸ μόνον δωδεκαετὲς αὐτὸ παιδί τῷ ἐφαίνετο πραγματικῶς δυνατὸν, ἔξυπνον καὶ προικισμένον μὲ σοβαρότητα ἀνωτέρων τῆς ἡλικίας του. Μὲ ὅλην τὴν δυσκολίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὠμιλοῦσε τὰ Γαλλικά, ὁ μικρὸς κατάρθωνε νὰ ἐκφράζεται θαυμάσια, ἀντικαθιστῶν διὰ ζωηρᾶς μιμητικῆς τὰς λέξεις ποῦ δὲν ἤξευρε.

Τέλος πάντων ὁ δούξ, ὑπὸ τὴν ἐπιδρασιν ἄλλως τῶν συμβουλῶν τοῦ Καλιόστρου, ἐγοητεύθη τελείως ἀπὸ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ἀπὸ τὸ ἀπορροιστικὸν ὄψος, ἀπὸ τὸ εἰλικρινὲς καὶ συμπαθητικὸν μειδίαμα, ἀπὸ τὴν φλεγματικὴν ἡρεμίαν τοῦ νεαροῦ τοῦ συνομιλητοῦ, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι ὠρισμένως δὲν ἦτο ἀνάξιον λόγου τὸ ἀποψινὸν τοῦ κέρδους.

Διὰ τοῦτο μὲ τόνον σχεδὸν φιλικὸν τοῦ εἶπε:

— Μπόμπη, ἐνόησες τί συνέβη πρὸ ὀλίγου ἐδῶ; Ὁ λόρδος Πέρσου σ' ἐπαίξε στα χαρτιά καὶ σ' ἔχασε. Εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Γουέλλ, ἀπεκρίθη τὸ παιδί. Ἐνόησα.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ θὰ μείνης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΗΡΩΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ΠΟΛΕΜΟΣ μὰς ὀφείρασε ἓνα ἔξοχον ποιητὴν, ἓνα ὀχυράστον ἄνθρωπον, ἓνα λαμπρὸν σίλιν.

Εἶνε ὁ κερκυραῖος Λαυρέντιος Μαβίλλης, λοχαγὸς τῶν Γαριβαλδινῶν, ὁ ὁποῖος ἔφονε ὅλην εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἰματηρὰς καὶ ἐνδόξους μάχας τῆς Ἡπείρου. Μία σφαῖρα τοῦ ἐτρώπησε τὰς παρειάς, μία ἄλλη ἐσφηνώθη εἰς τὸν λάρυγγά του καὶ μὲ

ὅλην τὴν αἱμορραγίαν ὁ γενναῖος πολεμιστὴς ἐξεκίνησε μόνος διὰ τὸ νοσοκομεῖον. Κάπου ἐκεῖ συνήντησε τὸν στρατηγὸν Γαριβάλδην, ὁ ὁποῖος μόλις τὸν εἶδε πληγωμένον, τοῦ ἐφώνησε διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ:

— Ἐβίβα, Μαβίλλη! ἐβίβα!

Κατέβαλε μίαν τελευταίαν προσπάθειαν διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ στρατηγικοῦ του, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσεν. Ἐπεσεν ἐτοιμοθάνατος. Καὶ λέγουσι, ὅτι πρὶν ξεψυχῆσαι, κατόρθωσε νὰ προσφέρῃ τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις: «Ἐπερίμενε ὅλας τὰς τιμὰς, ἀλλ' ὅχι καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ ποθάνω μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου!» Δὲν εἰσέφυγε ἂν ἡ φράσις εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶπε, διότι ἀλλοῦ τὴν εἶδα διαφρετικὴν. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν τὴν διετύπωσεν, ἦτο μία φράσις μαρτυροῦσα τὴν εὐδαιμονίαν ποῦ τοῦ ἐπροξενούσεν ὁ θάνατός του. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε φαντασθῇ ὥραϊότερον ὁ ποιητὴς, ὁ ὁποῖος ἦτο συγχρόνως καὶ ἥρωας! Ἐλαβε μέρος καὶ εἰς ἄλλους πολέμους. Τῷ 1897 ἦτο πάλιν ἐθελοντὴς ἐρυθροχίτων. Ἀλλ' αἱ ἐγθρικοί σφαῖραι τοῦ εἶχον τότε φεισθῇ. Κ' ἐνῶ ἐξοῦσε τὴν ἡσυχον καὶ εἰρηνικὴν ζωὴν τοῦ πενητοῦ, νομίζων ὅτι δὲν θὰ τοῦ εἰδότερο πλεόνε εὐκαιρία νὰ λάβῃ τὰ ὄπλα, ἦτο καὶ προχωρημένης ἡλικίας ἄνθρωπος, μὲ ἀσημένια πλέον μαλλιά, ἰδοὺ ἔξαφνα ὁ ἀπρόσποτος αὐτὸς πόλεμος, ὁ μεγάλος, ὁ λαμπρὸς, ὁ νικηφόρος. Ἀνελπίστω, ὁ γηραιὸς Μαβίλλης ἠμπόρεσε πάλιν νὰ περιβληθῇ τὴν ἀγαπημένην του στολὴν καὶ εὐτύχησε νὰ ποθάνῃ μαχόμενος καὶ νικῶν. Δι' αὐτὸ εἶπεν, ὅτι δὲν ἐπαρίμενε ποτὲ τόσο μεγάλην τιμὴν καὶ εὐτυχίαν. Ἡ ὥραία ζωὴ του ἔλαβε τὸ ὄραϊον τέλος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ ὀνειρεύεται. Καὶ ἠμπόρεσε νὰ γράψῃ μὲ τὸν θάνατόν του τὸ ὀραϊότερόν του ποίημα.

Ἀλήθεια, ὁ Μαβίλλης ἦτο ἀπὸ τοὺς σπανίους ἐκείνους ποιητὰς, τῶν ὁποίων καὶ ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ ἓνα ποίημα. Ὁ γηραιὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ τοὺς ὥραιότερους ποῦ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ, εὐγενὲς, δυνατὸς, γενναῖος, ἀγαθὸς καὶ συγχρόνως μεγαλοφυὴς, ἐξοῦσεν ὅπως οἱ εὐπατρίδαι τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, πολέμων ἐν καιρῷ πολέμου καὶ καλλιτεργῶν ἐν καιρῷ εἰρήνης τὰ κτήματά του καὶ τὰ γράμματα. Ἦτο τύπος κερκυραίου ἄρχοντος, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ὀλονὲν ἐκλείπουν. Καὶ ἦτο ἀκόμῃ τύπος ἐπὶ τῆς ἀστυνόμευτος, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ὀλονὲν γίνονται σπανιώτεροι. Θετικὸς καὶ βελὺς εἰς τὰς μελέτας του—ἀληθινὸς φιλόσοφος, καὶ εἰλικρινὴς, εὐσυνείδητος εἰς τὴν ποιητικὴν του ἐργασίαν. Ὅλίγα ἔγραψε—κυρίως σονέττα—ἀλλ' ἀριστουργήματα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ποιητὰς τῆς Ἑπτανησιακῆς Σχολῆς, ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μαθητὰς τοῦ Σολωμοῦ. Ἡ δὲ μετριο-

προσόντη του έφθανε μέχρις έλαττώματος. Τὸν ἐγνώρισα ἐδῶ ὅταν ἦλθεν ὡς βουλευτὴς Κερκύρας εἰς τὴν Διπλὴν Βουλὴν, — τότε ποῦ ἔκαμε καὶ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀγόρευσιν περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν αὐτὴν προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν ἤκουσαν καὶ δημοτικιστὰὶ καὶ καθαρουσιστὰν. Κάποτε—δὲν θὰ τὸ λησμονήσω,—εὐρέθημεν μαζί εἰς μίαν φιλολογικὴν ἐσπερίδα, ὅπου μία κυρία καλλιτέχνης ἀπήγγειλεν ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποιήματά του, τὴν *Διήθη*. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπαγγελίας ὁ Μαβίλλης, κόκκινος ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν τοῦ σάν μαθήτρια, ζαρωμένος, ἐκάθητο ὀπίσω ἀπὸ τοὺς θεσίους ἀκροατάς, διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπουν. Καὶ ἐπειτα εἶπε σιγὰ πρὸς τὴν καλλιτέχνιδαν:

— Ἀπαγγείλατε τόσον ἔμμορφα τὸ τιποτένιο μου ποίημα, ποῦ κατήντησε τώρα νὰ μοῦ ἀρέσῃ καὶ μένα!

Τὴ μετριοπροσόντη! Καὶ τί διαφορά ἀπὸ μερικὸς ἄλλους ποῦ ἀπαγγέλλουν οἱ ἴδιοι ἀτελείωτα ποιήματά των, καμαρώνοντες, γαυριῶντες καὶ δεχόμενοι καταδεικτικῶς τὰ συγχαρητήρια ὡς φόρον ἐλάχιστον ὀφειλομένου θαυμασμοῦ!..

Διὰ νὰ λαβετε τώρα καὶ μίαν ιδέαν τῆς ποιήσεως τοῦ Μαβίλλης, ἰδοὺ παρακάτω ἐν ἀπὸ τὰ ὀλίγα τοῦ σονέττα ποῦ ἐδημοσίευσεν κάποτε μ' ἑνα Μὶ ἀντὶ ὑπογράφης. Ἡ «Καλλιπάτειρα» αὕτη—ἐπὶ ἐπιγράφεται—δὲν ἴσως τὸ καλλιτέρον του' ἀλλ' εἶνε θαυμασίον σονέττον καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ εἴμπορεῖ νὰ τὰ ἐννοήσῃ καθένας.

Σὺς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα, πῶς μπήκες;
Γυναῖκες διώχνει μὴ συνθῇ ἀρχαία
'Εδῶθε.—«Ἐχὼ ἐν' ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
Τρὶ' ἀδέρφια, γυῖό, πατέρα, Ὀλυμπιονίκας.

Νὰ μ' ἀφήσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
Κ' ἐγὼ νὰ καμάρωσω μετὰ στὰ ὠραῖα
Κορμιά, ποῦ γιὰ τ' ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
Παλεῖουν, θαυμαστὰ ψυχὰς ἀντρίκιες.

Μὲ τίς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμι' ὅμοια.
Στὸν αἰῶνα τὸ σὶ μου θὰ φαντάζει
Μὲ τῆς ἀντρίδας τ' ἀμάραντα προνόμια

Μὲ μάλαγμα γραμμένον τὸ δοξάζει,
Σ' ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου,
Ὕμνος χρυσὸς τ' ἀθάνατου Πινδάρου.

Λ. ΜΑΒΙΛΛΗΣ

ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΠΑΙΔΙ

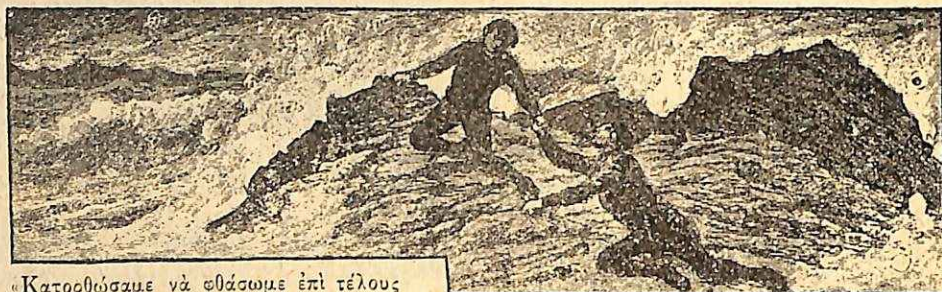
[Συνέχει καὶ τέλος· ἴδε σελ. 4]

Ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ σπίτι, ἐσφιγγε δυνατώτερα τὸ χεράκι τοῦ Πέτρου διὰ νὰ μὴ πέσῃ, ὅταν ἔξαφνα ἠσθάνθη ἑνα ἄλλο χερί δυνατώτερον νὰ περιβάλλῃ τὴν μέσην τῆς.

Κάποια γειτόνισσα βέβαια, ποῦ τὴν ἐλυπήθη, τὴν ἠκολούθησε ἀπὸ μακρὰν καὶ τῆς ἔδιδε βοήθειαν... Ἡ Μαριάννα οὐτε καὶ ἐγύρισε νὰ ἰδῇ. Τόσον ἦτο λυπημένη ὥστε τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν οὐτε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰ παρηγορητικὰ λόγια τῆς φίλης τῆς...

Ὡ Θεέ μου, μήπως εἶνε ὄνειρον! δυνατὴ φωνὴ ψιθυρίζει τ' ὄνομά τῆς εἰς τ' αὐτὴ τῆς καὶ ἠχηρὸν σήλημα ἀντηχεῖ εἰς τὸ μάγουλόν τῆς μαζί μὲ χαρούμενην κραυγὴν:

— Μαμά, μαμά, ἐδῶ εἶμαστε, ὁ πα-

«Κατορθώσαμε νὰ φθάσωμε ἐπὶ τέλους
ἰς ἑνα βράχο» (Σελ. 16, στ. γ').

τέρας καὶ ἐγὼ. Μὰς εἶχες γιὰ χαμένους βέβαια.

Ἡ Μαριάννα ἐφοβήθη μήπως τρελάθη ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὄνειρον, ἦτο πραγματικότης. Μετὰ ὀλίγας στιγμὰς ἐπεριπατοῦσε, στηριζομένη τρυφερῶς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Θωμᾶ, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης προηγείτο τοῦ ζεύγους, κρατῶν τὸν μικρὸν Πέτρον εἰς τοὺς ὤμους τοῦ καὶ τραγουδῶν χαρούμενος ἑνα θαλασσινὸν ᾄσμα.

Ἀμα ἐφθασαν εἰς τὸ σπιτάκι, ἡ γυναῖκα τοῦ ψορᾷ ἀναψὲ καλὴν φωτιὰν ἀπὸ φύκια καὶ βοῦρλα, καὶ ὅταν ἡ λαμπρὰ φλόξ ἐφώτισε τὸ μικρὸν δωμάτιον, ἐξήχησε ν' ἀκούσῃ τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀγαπημένων τῆς.

— Φίλησε τὸ Γιάννην μας τῆς εἶπεν ὁ ἄνδρας τῆς, γιὰτὶ αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας καὶ τῶν δυὸ μας.

— Αὐτὸς ὁ Γιαννάκης, ὁ μικρούλης μου, ποῦ τὸν εὗρισκα πολὺ μικρὸν ἀκόμα διὰ νὰ τὸν πάρῃς μαζί σου εἰς τὸ ψάρεμα;
— Ναι, αὐτός, ἂν δὲν ἦταν μαζί μου, δὲν θὰ εὗρισκόντο ἐδῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀνέκραξε πάλιν ὁ Θωμᾶς.

— Τί σὰς συνέβη λοιπόν; Μίλησε γρήγορα· βιάζομαι νὰ μάθω.

Καὶ ἡ Μαριάννα ἐστράφη μὲ ἀγωνίαν πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ Θωμᾶς ἀφοῦ ἀναψὲ τὴν ναυτικὴν του πίπαν καὶ ἐπρόβλεψε μίαν ρουφηξιάν, ἤρχισεν ὡς ἐξῆς:

— Ξεύρεις ὅτι, δυὸ μέρες ἀφοῦ βγήκαμε στὰ ἀνοιχτὰ νὰ ψαρεύσουμε ρέγγες, ἐσηκίωθον ἔξαφνα τρικυμία τόσο δυνατὴ, ὥστε σὲ λίγες στιγμὰς βρεθῆκαμε ἀναγκασμένοι νὰ παρικήσωμε τὸ ψάρεμα γιὰ καὶ τὴν ἡμέρα, νὰ μαζεύσουμε τὰ πανιά μας, καὶ νὰ προσποθήσωμε νὰ φθάσωμε τὸ γρηγορώτερον σὲ κανένα λιμάνι, γιὰτὶ ἡ πολὺ μικρὴ μας βάρκα ἦταν ἀνίκανη νὰ παλέψῃ μετὰ τὰ κύματα ἐκεῖνα ποῦ σηκώνοντο σὰν βουνὰ καὶ ἐφοβέριζαν κάθε στιγμὴ νὰ τὴν βουλιάξουν. Ἡμαῖς πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ κανένα μέρος δὲν μοῦ ἐφάνετο καταλλήλῳ διὰ νὰ προσορμισθοῦμε. Ὁ Γιάννης μὲ βοήθουσε μὲ ὅλα του τὰ δυνατὰ διὰ νὰ ἀντισταθῇμ ἐν στὰ στοιχεῖα ποῦ μὰς πολεμοῦσαν τόσο λυσσαλέα. Τὴν στιγμὴν ποῦ πολεμοῦσα μὲ τὸ τιμόνι,

Μὲ περιποιήθηκε ὅσο μπόρεσε, μοῦ ἔδωσε θάρρος, μοῦ ἔλεγε νὰ ἐλπίζω, αὐτός, ἑνα παιδί δώδεκα χρονῶν!..

Πολλὰς ἡμέρας ἔζησαμε μὲ χάδα καὶ ἀχιβάδες ποῦ εὐτυχῶς βρίσκαμε σ' ἐκεῖνο τὸ βράχο, ὅταν σήμερον τὸ πρωὶ εἶδαμε τὸν Ἅγιον Νικόλαον, ποῦ ἐγύριζε στὸ λιμάνι, νὰ περνᾷ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ ἐκεῖ. Τοῦ κάναμε σημάδια καὶ τὰ εἶδε. Μὲ πολὺν κόπο κατῴρωσε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ μᾶς πάρῃ. Σωθῆκαμε, ἀλλὰ σχεδὸν κατεστραμμένοι· τῶρα θὰ ὑπερχρεωθῶ νὰ μὴ νάυτης σὲ ξένο πλοῖο καὶ δὲν ξέρω...

— Λοιπόν, τὸ ξέρω ἐγὼ! ἀπεκρίθη ἀπὸ τὸ κατῳφλι μὴ χονδρὴ συμπαθητικὴ φωνή· τὸ ξέρω ἐγὼ τί ἀξίζεις ἐσύ, Θωμᾶ, καὶ ἡμῶν μάρτυς τῆς γενναιότητος τοῦ παιδιοῦ σου. Ἄν δέχσαι, ἀπὸ αὐριο σὲ κάνω σύντροφο. Ὁ Γιάννης θὰ γίνῃ μόνος στο καράβι μας καὶ ἔτσι θὰ μὴ μὴ εἴσῃς γρήγορα νὰ ξαναγίνῃς ὅπως ἦσουν καὶ καλλιτέρας. Δέχσαι, σύντροφε;

Καὶ ὁ καπετὰν Λευτέρης, ὁ πλουσιώτερος ψαρρὸς τοῦ χωριοῦ, προχωρήσας εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, ἔστεινε μὲ τὰς τελευταίας λέξεις τὸ μεγάλο του χερί εἰς τὸν κατὰπληκτὸν Θωμᾶν.

— Ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δὲν δέχομαι! ἐπιθύρουν ὁ ἀγαθὸς θαλασσινός. Μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά!

— Ὡ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα· σὲ μὴ μέρα τόση πολλὴ εὐτυχία; καὶ τί ἐκάμαμε γιὰ νὰ τὴν ἀξίζωμε;..

— Πρῶτα-πρῶτα, ἀπεκρίθη ὁ καπετὰν Λευτέρης, ξέρετε ὅτι γιὰ μᾶς τοὺς θαλασσινούς ὑπάρχει μὴ Πρόνοια· ἐπειτα ἡ γενναίότης καὶ ἡ καλωσύνη τῶν παιδιῶν φέρουν πάντα εἰς τὸ σπῆτι εὐτυχία· δὲν εἶν' ἔτσι, παιδάκι μου; προσέθεσε, χαϊδεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἐκαμάρωνε διὰ τὸ δείγμα αὐτὸ τῆς φιλίας ἐκ μέρους τοῦ πλουτείου καπετάνιου.

Ἡ χρὰ ἐδασίλευεν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν λέξιν εἶπεν ὁ μικρὸς Πετράκης, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολούθησιν σιωπηλὸς ὅλην αὐτὴν τὴν μακρὰν συνομιλίαν. Ἐξαφνα ἔτρεξε κοντὰ εἰς τὸν Γιαννάκη, τοῦ ἄρπαξε τὸ χερί, τοῦ τὸ ἐπρόσθεσε καὶ μὲ τὴν διαυγὴ παιδικὴν του φωνὴν ἐφώνασε:

— Ζήτω ὁ Γιαννάκης! Ζήτω τὸ γενναῖο παιδί!

(Clotilde Leclerc)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Ζ'.

Σὰ βοσκὸς τὴν πρασινάδα,
Σὰν ἀητὸς ψηλὰ νάνεδι,
Κάθε Ναύτης μίαν Ἑλλάδα,
γιὰ πατρίδα του ζηλεύει.

Μὲ νησιά καὶ μ' ἀκρογιάλια
Γιὰ νὰ λάμνῃ τὰ φτερά του,
Καὶ μὲ κόλπους ἀνθογαλίας,
Ποῦ εἶχαν πλάσει τὰ ὄνειρά του.

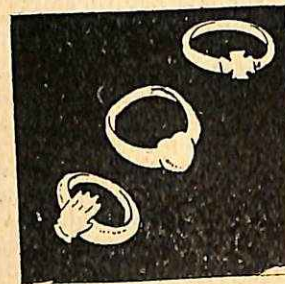
Τέτοια ὁ Ναύτης μὴ πατρίδα
Τὴν ποθεῖ, καὶ σκλαδωμένη
Σὰν τὴ δῇ, βαρεῖα ἄλυσσιν
Τὴν ψυχὴν του ἄλυσσοδένει.

Τὴν ψυχὴν του ποῦ μίαν ὥρα
Δὲ σκλαδώνει ἡ Τρικυμία,
Μήτε οἱ Ἀνέμοι, μήτε ἡ Μπόρα,
Μήτε ἡ Βαρυχειμωνιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κοκκάλινα δακτυλίδια

Τὰ δακτυλίδια αὐτὰ δὲν εἶνε, ὅπως θὰ πῶτε κανεῖς, οὔτε ἀπὸ χρυσοῦ, οὔτε ἀπὸ ἄργυρου, οὔτε καὶ ἀπὸ χαλκῶν. Εἶνε ἀπὸ παλὰ κόκκαλα. Τὰ κατασκευάζει ἑνας Γάλλος χωρικός εἰς τὰ περίχωρα τῆς Λουδερῆς. Κόπτει ἑνα κόκκαλον εἰς πολλὰ τεμάχια καὶ δι' ἀπλοῦ μαχαίριδιου τὰ σκαλίζει καὶ τὰ μεταβάλλει εἰς δακτυλίδια διαφόρων σχημάτων. Παρόμοια κάμνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ φυλακισμένοι.

Ριζὼν ἰδιοτροπία

Ἰδοὺ καὶ ἑνα θαυσιον περιεργότατον. Ἐν ἄλλῳ θαυσίον, φουτρωτὸν τοῦ πλησίον τοῦ πρώτου ἐτυλίχθη γύρω του καὶ τὸ ἐ-

κάλυψε μὲ τὸν περίεργον πρόπον ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Τὸ θαυσιον αὐτὸ εὗρεθον εἰς ἑνα ἄγρον εἰς τὰ περίχωρα τῆς Γαλλικῆς Λίλλης. Ἀς προστεθῇ λοιπὸν εἰς τὴν πλουσίαν συλλογὴν ριζῶν ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν ἔως τώρα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Πρόβλημα

13	1	6	10
11	5	2	12
16	4	7	11
10	8	3	17

Τὸ τετράγωνον τοῦτο νὰ χωρισθῇ εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ σχηματισθῇ ἑν ἄλλο τετράγωνον, οὕτως ὥστε οἱ ἐπ' αὐτοῦ ἀριθμοί, προστιθέμενοι καθετῶς καὶ ὀριζοντίως, νὰ δίδουν εἰς ὅλας τὰς στήλας ἀθροίσμα 34.

6'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ «Τορπιλλοβόλου 11»

ΓΕ	ΦΕΡ	ΠΕ	ΝΙ	
ΔΟΣ	ΟΣ	ΓΙ	ΚΗ	ΝΑΝ
ΔΙ	ΤΑΣ	ΤΡΟΣ	ΩΡ	

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἀνωτέρω συλλεβᾶι, ὥστε νὰ ποταλεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων βασιλέων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ»
Aprè reava reenf antprod igue

Ἀλήθεια: Αἱ λύσεις—ὡς ἀνέστη ζήτημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 52ου φυλλαδίου

α'.) Ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος ζυγίζει 110 χιλιόγραμμα. Ὁ ἀριθμὸς φαίνεται μεταξὺ τῶν ἐφύων του, ἐὰν ἀντιστραφῇ ἡ εἰκόνα.—β'.) Ne change pas ton cheval borgne pour un aveugle.—γ'.) Λέων, Τίγρις, Λεοπάρδαλις, Γαῖνα.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομι-
τού, Κεφ. Β

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ

Είνε χειμώνας, και μαυρίλα
τόν ουρανόν τώρα πλάκωνει·
της δάφνης πέφτουνε τὰ φύλλα,
αδελφωμένα με τὸ χιόνι.

Γέρνει ἡ δάφνη ἀπ' τὸν ἀγέρα
κι' ἕνα γλυκὸ δίνει φιλή
—φιλή που δὲν ματάσιδε μέρα—
στοῦ λαδωμένου τὸ κορμί.

Μὰ ὦτιμ' τὸν σκέπασαν τὰ χιόνια,
σβύνει ἡ νιότη, ἡ ζωὴ του.
Κλαῦτε! τὰ δλόχρυσά τὰ χρόνια
φεύγουν μαζί με τὴν ψυχὴ του.

Καὶ στή στερνή του τὴν πνοή
ποῦ λίγο λίγο κι' ἀποσέεινε,
χαμογελώντας: «ὦ! εὖ
πατρίδα», λέει καὶ πεθαίνει!

Ξεψύχῃς καὶ τὸ στερνὸ
φύσημα, π' ἀνεβαίνει
τῆς δάφνης σείωντας τὸν κορμὸ,
με φύλλα της τὸν ραίνει.

Κι' ἔτσι βαθεῖα ὁ τάφος του στὸ χῶμα
γιὰ σάβανο ἔχει χιόνι·
κι' ἡ δάφνη με τὰ φύλλα της τὸ σῶμα
τοῦ ἥρωα αἰώνια στεφανώνει.

«Εσπερος

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ...

«Ὁ φίλος μου Νικόλας μοῦ διηγήθη αὐ-
τὴν τὴν ἱστορίαν.

«Προχθὲς ἐγύριζα μετ' τὸ μικρὸ μου του-
ρέκι γιὰ νὰ κτυήσω κανένα πουλάκι. Ἄλ-
λά δὲν φαινότανε πουθενά. Ἀποφασίζω
λοιπὸν νὰ γυρίσω, ὅταν ἔξαφνα βλέπω
ἐμπρὸς μου ἕνα πετεινὸ. Χωρὶς νὰ χάσω
καιρὸ—δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς μοῦ κατέβη
—βάζω δύο-τρὶα σκάγια στὸ τουφέκι μου
καὶ τὸν σημαδεύω. Ἀλλὰ φαίνεται—κα-
τὰ δυστυχίαν μου—πῶς εἰμαι καλὸς σκο-
πευτὴς, γιατί μόλις ἀκούσα τὸν κρότο
τοῦ τουφεκιού, εἶδα καὶ τὸν πετεινὸ ξα-
πλωμένον χῶμα, φαρδὺν-πλατύν.

«Ἐξαφνα ἀκούω κατὶ ἀγριοφωνάρες
καὶ βλέπω τὸν γείτονά μου τὸν Κωστήν
νὰ με καταδιώκει μ' ἕνα πελώριο καλάμι!
—ἦταν φαίνεται δικός του ὁ πετεινός.—
Ἀμέσως ἀρχίζω νὰ τρέχω, στρέφοντας
κάπου-κάπου πίσω μου βλέμματα φοβι-
σμένα στὸ καλάμι.

«Λαχανιασμένος καὶ καταίδρωμένος ἀπ'
τὸ τρέξιμό κι' ἀπ' τὸν φόβο, ἐφθάσα στὸ
σπίτι μου, ὅπου, πρὸς μεγαλειτέραν
ἀσφάλειαν, ἔκλεισα καὶ τὴν ἑξώπορτα κι'
ἔτρεξα νὰ κρυφθῶ. Ἀλλ' ἔξαφνα, πρὸς
μεγάλον μου φόβον, ἀκούω τὴν φωνὴν
τοῦ πατέρα μου:—Νικόλα, Νικόλα!...

Ἐστάθηκα λίγην ὥρα νὰ σκεφθῶ τί ἔπρε-
πε νὰ κάμω. Ἀλλὰ πάλιν ἡ ἴδια φωνὴ
ἀκούεται:—Νικόλα! Τότε θέλοντας καὶ
μὴ, ἀναγκάσθηκα νὰ υπάγω πρὸς τὴν φω-
νὴν, ὅπου, καθὼς ὁ Ἀδάμ πρὸ τοῦ Θεοῦ,
ἐσπευσα νὰ δικαιολογηθῶ:—Πατέρα, δὲν
τὸ ἤθελα... Ἀλλο ἤθελα νὰ σημαδέψω
καὶ κατὰ λάθος σκότωσα... τὸν πετει-
νόν.—Ποῖον πετεινόν; μ' ἐρωτᾷ.—Νά, τὸν
πετεινὸ τοῦ γείτονά μας τοῦ Κωστή· τὸν
σκότωσα μετ' τὸ τουφέκι μου χωρὶς νὰ τὸ
θέλω.—Ἄ, ἔτσι; μοῦ λέει θυμωμένος.
Λοιπὸν πρέπει νὰ τιμωρηθῇς! Ἀπόψε
δὲν θὰ φᾶς φροῦτο στὸ τραπέζι! Ἀλλά...
γιὰ ἄλλο σὲ ἤθελα ἐγώ. Νά μοῦ ρίξῃς
αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖον».

—Τὴν ἔπαθες! τοῦ λέω κι' ἐγὼ γε-
λῶντας.

Πανελλήνιος Πόθος

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

(Πρὸς τὴν φιλότιμὴν Διάπλασιν, πνευματικὴν ὁ-
δηγὸν καὶ ἀγαπητὴν σύντροφον παντός Ἑλληνό-
παῖδος, διὰ τὸ 35ον ἔτος της).

Διάπλασις ἀγαπητή,
τοὺς κόπους σου τοὺς τόσους
Ἰδιαίτερος ἐκτιμᾷ
καθένας ἀπὸ ὅσους
Ἀνέδειξες χρηστοὺς ἀστούς
χώρας μικρᾶς μ' ἀκμίας.
Πολύτιμος εἰς συμβουλὰς,
εἰς γνώσεις, εἰς ιδέας,
Λαμπρὰ ἐφάνης ὁδηγὸς
τῆς γενεᾶς τῆς νέας.
Ἄν δ' ἡ μικρά μας ἡ Ἑλλάς
ἐγένετο μεγάλη,
Συγκίνησιν ἂν προέειν
τῶν τέκνων της ἡ πάλη,
ἴσως συνέτεινε καὶ σὺ,
ὦ, εἰς περὶ καὶ ἄλλη,
Σὺ, ἡ τὸ δέμας μὲν μικρά,
τὴν δὲ ψυχὴν μεγάλη!

Φάων

ΤΟ ΣΙΩΠΗΤΗΡΙΟΝ

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἐντύπωσιν ποῦ
ἠσθανόμην στὸ ἀκουσμά μου, τὴν παρά-
ξενη καὶ δεινὴν ἡχὴν ποῦ ἐδύνατο πάντοτε
στὴν καρδίᾳ μου. Ἄρινα ὅτι ἔκανα καὶ
ἐτρεχα στὸ παράθυρό, ν' ἀκούω καλὴ-
τερα. Μπροστὰ μου, ἡ ἀπεραντὴ πλα-
τεῖα τοῦ φρουρίου, ποῦ τὴν ἤσυχον βρα-
δυὴν σὺν τὴν ἐφύπνισεν ἡ σελήνη μετ' τὸ
μελῶδες της φῶς, ἦταν στολισμένη μετ' πε-
λώριες οὐκίες ποῦ ἐρχοῖσαν ἢ τάπιες κ'
ἢ ἐπάλλεξες μέσα στὴν σιγαλίαν, τοὺς
γλυκοὺς φθόγγους ποῦ σκόρπιζεν ὁ σαλ-
πιγκτὴς συνάδωνε τὸ μονότονον τραγοῦδι
τοῦ γρύλλου καὶ τὸ νανουριστικὸ ῥόχ-
θισμα τῆς θάλασσας. Μὰ κι' ὅταν ὁ
βορρῆας τρελλὰ φυσῶσε, σὺν νῆδελε νὰ
συντρίβῃ ὅτι ἀπαντοῦσε, καὶ ἡ θάλασσα
μανιασμένη κτυποῦσε μετ' τὰ πανύψηλα

κύματά της τὰς ἐπάλλεξες καὶ τότε πάλιν
ὁ σαλπικτὴς ἀκλόνητος ἐσκόρπιζε τοὺς
μαγικούς του φθόγγους, σὺν νῆδελε ἡ
γλυκεῖα ἐκείνη μουσικὴ νὰ ταπεινώσῃ τὴ
θύελλα. Ἀπὸ τὸν ἀπέραντον στρατώνᾳ
μετ' τὰ ὠροφωτισμένα παράθυρα, δὲν
βγαίνει μιὰ κι' ἀπὸ τὰ τεῖχη τῶν φυ-
λακῶν ποῦ κλείουν τόσες ψυχὰς ἀηλιπι-
σμένες, δὲν ἀκούεται παρὰ ὁ ξηρὸς βη-
ματισμὸς τοῦ φρουροῦ τοῦ προαυλίου.
Ἦσυχία παντοῦ βασιλεύει, ποῦ τὴν δια-
κόπτει τὸ σιωπητήριον καὶ προσθέτει
στὴ μυστηριώδη νύκτα νέον θέλητρον,
γοητεῖαν. Μετ' ἀνυπόμονον χαρὰ περιμένω
νὰ ἔλθουν 10 μ. μ. γιὰ νὰ τὰκούσω,
χρόνια τώρα. Μὰ τώρα στὴν χαρὰ τὴν
πρώτην προσετέθη νῆα, μεγάλη, συγκι-
νητικὴ! γιὰτὶ σκέπτομαι ὅτι τὸ ἴδιο σιω-
πητήριον σημαίνει τώρα στὴν Ἑλαιοσῶνα
στὴν Κοζάνη, στὴν Θεσσαλονίκην, στὰ
Γιάννενα καὶ αὐριο... ποῖος ξέρει!

Γλυκοχάραμα

ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Στὴν Κρητικοπούλα

Ἐν' ἀθῶο πλασματάκι χαίρουνταν τὴ
ζωὴ στὴ ῥάχη τοῦ σκληροῦ βράχου, μετ'
τὴν μικρὴν του ῥίζαν χωμένην σὲ μὴ
φρούχτα χῶμα κι' ἄπλωνε στὸν ἥλιο τὰ μι-
κρὰ πράσινα φυλλαράκια ποῦ ἔαρωναν ἔ-
πειτα, ὅταν τὰ κύματα ἀρχίζαν τὸ τρελὸ
κυνηγι τοῦ.

Περνοῦσ' ὁ καιρὸς καὶ τὸ μικρὸ λου-
λουδί μεγαλύνει πάντα, πότε στοῦ βορρῆ
τὸ φύσημα, πότε στὴς ἀνατολὴς τῆς πρω-
τῆς ἀκτίνης.

Μὰ ἦρθε ὁ χειμώνας καὶ στὴν πρώτη
του κρύα πνοή, τὸ μικρὸ πλάσμα ἔγειρε
τὸ κουρασμένο στέλεχος του καὶ μαζί με
τοῦ Φθινοπώρου τὸν προσωρινὸ θάνατο
πέθανε κι' αὐτό, μὰ πέθανε γιὰ πάντα

πάλιν. Ἦρθε πάλιν ἡ ἀνοιξίς, ὁ ἥλιος χρυσὸς
πάλιν χαρίζει παντοῦ τὴν ζοῆν, μὰ τοῦ
βράχου τὸ θλιμμένο χεῖμα δὲν ἔχει καμ-
μιὰ πράσινη κηλίδα.

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γεώργιος δέρνει τὸ ἀδερφάκι του:
Ἦ μὴτέρα του ποῦ τὸν εἶδε:
—Γιατί, Γεώργιο, τὸ δέρνεις τὸ καυμένο;
—Γιατί; Νά! γιατί τὸ... ἀγαπῶ!
—Ἀ, καὶ γι' αὐτὸ τὸ δέρνεις;
—Ἀμ' βέβαια! ἀφοῦ κι' ὁ δάσκαλος μὰς
δέρνει, γιατί μὰς ἀγαπᾷ!

—!!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχαλαστοῦ

Ἡ Μητέρα:—Γιατί, παιδί μου, γλύφεις
μονάχα τὸ γλυκὸ σου, χωρὶς νὰ τρῶς καὶ τὸ
ψωμί ποῦ εἶνε ἀπὸ κάτω;

Νίκος, μετὰ μικρὰν σκέψιν:—Γιατί ὁ
μπαμπὰς μοῦ εἶπε νὰ μὴ κάνω ποτὲ δύο πράγ-
ματα συγχρόνως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑκάτης.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς
μας τοῦ ἑξωτερικοῦ καὶ ἰδίως τῆς Τουρ-
κίας, ἀποκλεισμένοι ἔνεκα τοῦ πολέμου
δὲν ἠμπούρουσαν ν' ἀνανεώσουν τὴν συν-
δρομήν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τὸ
προνόμιον τῆς ἐκπτώσεως τῶν τῶμων
παρετείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι τῆς 31ης
Δεκεμβρίου ἐ.ε. Ὅλοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας
ἐκείνης ἔγγραφοι, ἢ ἀνανεοῦντες τὴν
συνδρομήν των, ἠμποροῦν ν' ἀγοράσουν
τοὺς τῶμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τι-
μωμένους ἀντὶ δρ. 7.) καὶ τοὺς τῶμους
τῶν ἐτῶν 1906—1912 (τιμωμένους ἀντὶ
δρ. 8.) μόνον ἀντὶ δρ. αὐτῶν τε σ-
σάρων ἑκάστον. Οἱ προτιμώτεροι
χρυσοδέτους τῶμους προσθέτουν δρ. 3 διὰ
τὰ δευτικὰ ἐκάστον τῶμον. Τὰ διαθέσιμα
ἀντίτυπα εἶνε πενήντα ἐξ ἐκάστου τῶμου
δηλαδὴ τῶμοι ἑπτακόσιοι.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ ἑ-
ξαιρετικὴ κλήρωσις, ἢ ὅποια ἐπρόκειτο
νὰ γίνῃ τώρα, ἀναβάλλεται διὰ τὴν προ-
τὴν ἑβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου. Ὅσοι ἄ-
νανεώσουν ἢ ἔγγραφοῦν μέχρι τῆς 31 Δε-
κεμβρίου ἐ.ε., θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν
καὶ θὰ ἔχουν τὴν πιθανότητα νὰ κερδί-
σουν τὴν Μετοχὴν τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς,
μετ' πιθανότητα κέρδους δρ. 50,000.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10 Δεκεμβρίου 1912.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος, ὁ διευ-
θυντὴς τῆς «Διαπλάσεως», μετ' παρακαλῇ νὰ
εὐχαριστήσῃ ἐκ μέρους του θερμὰ τὰ καλὰ
μας παιδιὰ, τὰ ὅποια τοῦ ἔστειλαν τό-
σον ὁράϊας καὶ τρυφεράς εὐχὰς διὰ τὴν ὀνο-
μαστικὴν του εορτήν, γραμμένας εἰς ἐπιστο-
λάς καὶ ἐπισκεπτῆρια καὶ εἰς κομψὰς κάρτας.
Τὰ δειγμάτια αὐτὰ τῆς ἀγάπης των, τὸν συγ-
κίνησαν βαθύτατα καὶ τὸν ἐνθαρρύνουν εἰς τὸ
ἐπιμοῦνον ἔργον του.

Λυπεῖται μόνον ποῦ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει ὁ
χώρος νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων
τοῦλάχιστον ποῦ τοῦ ἔστειλαν τὰ πολυτελέ-
στερα εἰκονογραφημένα δελτάρια. Καὶ τοῦ
χρόνου.

Πολλοὶ φίλοι μου, καλῶς καὶ γονεῖς φίλων
μου, μοῦ καταγγέλλουν ὅτι κάποιος συνδρομη-
τὴς ἐκ Ναυπλίου, ὀνομαζόμενος Θεοδόσιος Κ.
Δημόπουλος, ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα Λάμπης Στέ-
φανος, Πειραιήτιον κτλ., τοὺς παρενοχλεῖ
ἀπὸ τινος μετ' ἐπιστολάς διὰ τῶν ὁποίων
ὀδρίζει τὴν «Διάπλασιν» καὶ τοὺς προτρέπει
νὰ παραιτηθῶν ἀπὸ αὐτὴν καὶ νὰ γίνουν
συνδρομηταὶ εἰς ἄλλα περιοδικὰ. Ὁ οὗτος
ἐργαζόμενος εἶνε ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου βλέπετε
τοὺς ἀλλοὺς εἰς τὴν σημερινὴν δημοσιευμένην
«Μ. Ἀγγελίαν». Ἐπειδὴ ἡ «Διάπλασις» δὲν
ἠνέχθη νὰ τὴν κοροϊδεύσῃ καὶ μετῴληεν ἐναν-
τίον τοῦ αὐστηρὰ μέτρα διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ
νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, ὁ κύριος αὗτος
ἐκρίνε καλὸν νὰ ἐκδικηθῇ. Σεύρετε τώρα τὴν
αἰτίαν τοῦ διωγμοῦ του, ὥστε μὴ τὸν λαμ-
βάνετε ὑπ' ὄψιν. Ὅπως ἔκαμε μὴ φίλη μου,
ἢ ὅποια ἀντὶ νὰ παραιτηθῇ, ὅπως τῆς ἔγρα-

φεν, ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν», εἰς ἀπάντησιν
παρητήρησεν ἀπὸ τὸν Σύλλογόν του.

Δὲν ἀμφισβῶ. Σφριγώσα Νεότης, ὅτι
τὰ ποιήματα ποῦ μοῦ στέλλεις εἶνε ἰδικὰ σου.
Ἄν ἦσαν ξένα, βεβαίως θὰ τὰ διάλεγες καὶ
καλλίτερα. Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ματαιοπο-
νῇς. Ἐχεῖς ἀκόμη ἀνάγκην νὰ μελετήσῃς καὶ
νὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα. Κατόπιν ἠμπο-
ρεῖ νὰ γράψῃς καὶ ποιήματα ὑποφερτά.

Ὅχι, Ἀρσοῦλα, αἱ ἐπιστολαὶ σου δὲν με
ζαλιζοῦν καθόλου καὶ γράφε μοῦ ὅσον θέ-
λεις συχνά. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπά-
θωμα καὶ τὰς ἐνεργείας, εὐχομαι δὲ νὰ ἐγ-
γράψῃς καὶ τὰς φιλὰς σου, ποῦ ἔχεις «ἐσθηκώ-
σει» διὰ νὰ εἶσαι, ὦ, λέγεις, πρώτη... τουλά-
χιστον εἰς τὸ ξεπάθωμα.

Νὰ καὶ ἡ Νέλκε, ποῦ ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ
δύο μήνας. Καὶ διατῇ! Μόνον καὶ μόνον διότι
ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ ἀναβάλλῃ διὰ τὴν αὐ-
ριον ὅτι ἠμπορεῖ νὰ πράξῃ σήμερον. Ἀς ἐλ-
πίσω δὲ θὰ ἀρίστη πλέον τὴν συνήθειαν αὐ-
τὴν καὶ θὰ μοῦ γράψῃς ὅπως πρῶτα τακτικά.
Λαφροστεφῆς Σημαία, σ' εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχουν
καὶ συνέχειαν κατὰ τὰς ὑποσχέσεις σου. Ἡ
ἐπιστολή σου μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ κ. Π.
σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαίτερον.

Ἐδῶ, προχθὲς τὸ βράδυ—μοῦ γράφει ἡ Γα-
λῆνη, —διεδύθη ἀστραπταίως ὅτι ἔπασαν τὰ
Γιάννενα καὶ τί πανδαμόνιον ἔγινεν δὲν πε-
ριγράφεται. Ἡ πόλις ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον
ἀντήγει ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς. Τὴν ἄλλην
ἡμέραν δυστυχῶς διεφύθησαν ὅλα... Εἰς τὸ
Σχολεῖον ἡ τάξις μὰς ἀπεφάσισε, ὅταν παρω-
μεν τὰ Γιάννενα, νὰ κἀμωμεν ἐπανάστασιν,
ὅποιοι καθηγητῆς καὶ νάνε· νὰ πετάξουμε τοὺς
σάκκους στὸν αἶρα, καὶ νὰ βγάλουμε σημαίες,
νὰ φωνάξουμε. νὰ χαλάσουμε τὸν κόσμον. Νὰ
ἰδοῦμε τώρα ποῖος ἔλανε ὁ... τυχερὸς καθη-
γητῆς! Καὶ περιμένουμε... Κ' ἐγὼ περιμένω.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου, Πηνελόπειαν,
Σφριγώσαν Νεότητα, Κωνσταντίνον Ἐλευ-
θεωτὴν, καὶ λοιποὺς οἱ ὅποιοι ἰδρυσαν ἐν
Πύργῳ τὸν μικρὸν Σύλλογον τὰ «Ὀλύμπια»
διὰ νὰ ἐργασθῶν πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλά-
σεως. Δὲν ἀμφισβῶ ὅτι θὰ κἀμωμεν πολλὰ.

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφει ἡ Ἀφελὴς Σαντοῦλα:
«Ποτὲ δὲν θὰ πάσῃς τὰ πρὸς σὲ ἐλκερικὴν
μου αἰσθημάτων, φιλότιμὴ Διάπλασις! Δὲν θὰ
λησμονήσω ποτὲ τὴν χαρὰν ποῦ μοῦ ἐπροξέ-
νησες τὴν πρώτην φάραν ποῦ μοῦ ἐπροξέ-
νησες, καὶ θεωρῶ καθῆκόν μου σήμερον,
ποῦ σοῦ γράφω τὴν πρώτην ἐπιστολήν τοῦ νέου
έτους διὰ ν' ἀνανεώσω τὴν συνδρομήν μου καὶ
τὸ ψευδώνυμόν μου, νὰ σοῦ προσθέσω καὶ ὅσον
ὅτι καλ' ὄλον τὸ ἔτος θὰ προσπαθῶ ὅσον
ἠμπορῶ περισσότερον νὰ σοῦ κάμω συνδρο-
μητὰς καὶ νὰ σοῦ γράφω ἐπιστολάς, ὅχι ὅμως
καὶ πολὺ συχνά διὰ νὰ μὴ σὲ ζαλιζῶ». Σ' εὐ-
χαριστῶ πάρα πολὺ, ἀγαπητή μου. Τί εὐτυχὴς
εἶμαι, ποῦ ἔχω τόσο ἐνθουσιώδεις φίλους!

Τί ὁραῖον καὶ τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου
Μαστροχαλαστῆ, ἀπὸ τὴν ἐλευθερωθεῖσαν νῆσον
του. Μοῦ περιγράφει τὴν αἰσθητικὴν τῶρα ποῦ
εἶνε ἐλευθερὸς. Παρηγορεῖται λοιπὸν νὰ φαντα-
σθῇ.

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Σταγὸν Ἀρόσον, Το-
ξότης, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ ἄλλοι, εἰς
τοὺς ὁποίους σήμερον δυστυχῶς δὲν εὐχαίρω
νὰ ἀπαντήσω, διότι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀρ-
γισυντάκτου μου ἔφακοντοσε καὶ μὴν ἐρω-
τάτε τί δύσκολα ποῦ τὰ καταφέρνω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐργκρίονται: «Πρὸ τῆς Θεσσαλονίκης»
καὶ «Ρεμβασμός» τῆς Λαφροστεφῆς Ση-
μαίας.—«Ἀληθινὴ Εὐγένεια» τῆς Ἡρώ-
δος τοῦ 21.—«Μία Βίβλος» καὶ «Σύγχρο-
νος Ἱστορία» τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ.

—«Οἱ νικημένοι τιμοῦν τὸν νικητὴν» καὶ
«Πάλιν μετ' ἡμέρας, μετ' αἰετοῦ» τοῦ Βασιλείου
τῶν Βαλκανίων.

Ἀνέκδοτα, ἱστορικά καὶ ἄλλα, Παιδικὰ
Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τῆς γῆρας τὸ Μονά-
κριον» (ὡραία ἡ ἰδέα, ἀλλὰ οἱ στίχοι πολὺ
ἄτεργοι).—«Μία κλοπὴ» (δὲν ἐνόησα τίποτε).

—Πῶς σὰς φαίνεται; (πολὺ δυσανάγνω-
στον).—«Δουλεῖα καὶ Ἐλευθερία» (στίχοι
λανθασμένοι καὶ γλῶσσα ἀνακατεμένη).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γενναῖος Ναυτοπαῖς,
α. (Α.Σ.) Κόκκινη Πιπεριά α. (Α.Σ.) Ὁρε-
ρεμένη Ἑλλάς, α. (Χ.Α.) Μάχη τοῦ Σα-
ρανταπόρου, α. Φιλοπατρις Κρητισσῶν, α.
(Α.Θ.) Νικητὴς Κωνσταντίνος, α. (Κ.Σ.)
Φειδίας, α. (Α.Κ.) Προελαύνων Στρατηλά-
της, α. Ἐλληνοπούλα τῆς Κορμαίας, α. (Ε.Κ.
Ε.) Ἐλληνοπούλα τῆς Κορμαίας, α. (Ε.Θ.
Ε.) Περσὸς Κανάρης, α. (Δ.Ι.) Ἐλληνοπού-
λας, α. (Ε.Γ.) Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, α.
(Α.Δ.) Ἐλευθεροῦ Βλαχολέβδα, α. (Θ.Β.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Πηνελόπειαν,
α. Πατριὸν Ναυτοπούλου, α. Λυδία Λίδος, α.
Λαδοῦνας, α. Ἡρώς τοῦ Σουλίου, α. Ἀ-
φελὴς Σαντοῦλα, α. Μαστροχαλαστῆς, α. Ζή-
τω ἡ Διάπλασις, α. Λαφροστεφῆς Ὀλυμπε-
νίκης, α. Σταγὸν Ἀρόσον, α. Τέλλος Ἀγρῶς,
α. Νέλκε, α. Φθινοπωρινὴ Ἀστὴς, α. Ὑπε-
ρασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, α. Λαφροστεφῆς
Σημαία, α. Συναγὸν δὲ Βερεσάκ, α. Μιμό-
ζα, α. Ἀττικὴ Ἀστὴς, α. Πατριὸν Ναυτοπού-
λου, α. Σημαιοφόρος Ἑλλήν, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά-
ξουν: ἡ Ἡρώς τοῦ 21 (0) μετ' Ἑλληνικὴν Θεό-
τητα, Ἐργκρίον Ἀντοναράτος, Τέλλος Ἀγρῶς,
Παπαρῶν, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, Ἀ-
πλησιωμένην Κόρη, Πρίγκιπα τῶν Μεδίκων,
Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων.—ἡ Σταγὸν Ἀρόσον
(0) μετ' Αἶμα τῆς Ἐλευθερίας, Λοξασμένην Γα-
λανόλεπτον, Ἐλληνοπούλαν Καρδιάν.—ὁ Βασι-
λεὺς τῆ

θησαν·) Στρατηλάτην τῆς Μακεδονίας (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ γενναίον ξεσπάθωμα·) Θ. Α. Σιέφ. (καὶ ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς κατετάχθη ἐθελοντής·) Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Νικήσαντες Κνανόλεον (ἔγει καλῶς·) Δέσπ. Π. Ρομ. (περιμένω· τ' ἀποτελέσματα θ' ἀργήσουν ἀκόμῃ·) Δαφνοστεφῇ Ὀλυμπιονίκῃ (βραβεῖον ἔστειλα·) Μελαγχολικὴν Καρδίαν, Σημάλαν τοῦ Ἀβέρωφ, Κόκκινην Πιπεριὰν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὰς 10ην Δεκεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Ἰανουαρίου)

11. Συλλαβόγραφος

Νὲ καὶ Α ἐνόηον,
πόλιν φανερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκαι

12. Μεταγραμματισμὸς

Λάμβδα βγάξω καὶ φὶ βάξω
καὶ τὸ βλέπω καὶ θαυμάζω,
πῶς τὸ ζῶον τὸ φρικτὸν
ἔγιν' εὐμορφον φυτόν!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

13. Στοιχειοτονόγραφος

Ἐνός ἀπὸ τοὺς δώδεκα
ἀν κόφης τὸ κεφάλι,
μὴ νῆσος τοῦ Αἰγαίου μας
εὐθὺς θὰ ξεπροβάλλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλατίας

14. Κυβόλεξον Συλλαβικόν

Δίδει τὸ πρῶτόν μου καρπὸν ὠραίων καὶ γλυκύ.
Μέσα στὰ δάση ἄγριον τὸ δευτέρόν μου κα-
τοικεῖ.
Κ' εἰς τὸ Αἶγαίον τὸ τρίτον μου νῆσος Ἑλ-
ληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγά

15. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 1 5 6 2 7 = Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου
1 2 3 4 5 2 7 = Μῆν.
1 2 6 = Ἄνθος.
6 5 2 7 = Οἶκος Θεοῦ.
2 7 6 2 7 = Ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλευθερωθείσης Ἑλλάδος

16. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας

— Γιάννη, Κώστα, Ἑλένη! πῶς τὸ λένε
τὸ παιδί αὐτό;

— Ποιό;

— Ἐκεῖνο ποῦ σὰς εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῶνος

17. Κεκρυμμένον ἀπόφθεγμα

Εἰς μέγα κακὸν μέγα φάρμακον. Πᾶν τὸ
λάμπρον οὐκ ἔστι χρυσός. Σέβου γήρας. Οὐ σὺ

με λαιδωρεῖς ἀλλ' ὁ τόπος. Μηδενὶ συμφορὰν
ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀ-
ρᾶτον. Μετὰ τὴν βροχὴν ἔρχεται ὁ καλὸς και-
ρός. Μὴ μόνον ἐπαινῇ τοὺς ἐναρέτους ἀλλὰ
καὶ μισοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

18. Ἐπιποσύμφωνον

Ἡ ὀ*η*ία εἰ*ε* η*η* *ἀ*η* *α*η*α*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μάχης τοῦ Σαρανταπόρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Στοὺς φιλάτους Ἑλληνικὴ Καρδιά καὶ
Ὀνειρεμένη Πατρίδα, γιὰ τὴν γιορτὴν
τοὺς, εὐχόμεθα χρόνια πολλά.

Κων. Α. Στουμπιάδης. (ΙΓ", 8)

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

Κυανοὶ Ὑποψήφιοι (ΙΓ", 9)

Ἑλληνόπουλα! ἂν μέσα σας πάλλῃ Ἑλ-
ληνικὴ καρδιά, ψηφίσατε τὴν:

ΓΛΥΚΕΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

καὶ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

Ἐνεκεν ἀπροσεξίας παρελείφθη ἐν τῷ προη-
γουμένῳ φύλλῳ τὸ ψευδώνυμον

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

«Σύλλογος Θορίμβος» (ΙΓ", 11)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ."

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὅλους τοὺς ψηφί-
σαντας κατὰ τὴν Γ' προκριματικὴν ἐκ-
λογὴν τοὺς υποψηφίους μας. Ἐλπίζομεν δὲ
νὰ τυχόν καὶ κατὰ τὴν Δ' τελικὴν ἐκλογὴν
οἱ υποψήφιοι μας:

Δοξασμένη Γαλανόλευκη

Ἡρώϊς τοῦ Σουλίου

Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἑλευθερίας

τῆς πλήρους ὑποστηρίξεως ὅλων ἐκείνων ἐντὸς
τῶν ὁποίων πάλλει ἡ ἑλληνικὴ καρδιά.

Φθινοπωρινὴ Δύσις, ποῦ εὐρίσκεται;
Στείλε μου τὴν διεύθυνσίν σου.
Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου. (ΙΓ", 13)

Αγαπητὴ Νέα Ἑλλάς, ἐγκαρδίους καὶ εἰ-
λικρινεῖς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς
ὀνομαστικῆς σὰς ἐορτῆς. — Δοξασμένο 1912.

Παρακαλεῖται ὁ διὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Νέας
Ἑλλάδος κηρύξας αὐτὸν ὡς ἀγνώστου
διαμυνῆς κ. Θεοδόσιος Σ. Δημόπουλος, προ-
εδρος τοῦ τέως ἐν Ναυπλίῳ Συλλόγου «Παλα-
μῆδης», νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Διοικητικὸν τῆς
«Διαπλάσεως» δραχ. 35,50 πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ
χρέους του, τὸ ὅποιον πλειστάκις μέχρι τοῦδε
εἰς μάτην τῷ υπενθυμίσαμεν ἰδιαίτερώς.

Συνδιασμός
τοῦ ΚΥΑΝΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
καὶ τοῦ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΑΓΩΝΟΣ",

ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ
ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΝ
ΕΝΔΟΣΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ
ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

"Ολοι ἄσπρο!

Οἱ ἀρχηγοί: Δωδωναῖος, Νέλκε, Εὐγε-
νὲς Ἰδανικόν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 17)

ΑΘΗΝΩΝ: Στυλ. Α. Τριανταφυλλίδης, Γεώρ.
Σπίνης, Κ. Ι. Μελετόπουλος, Μ. Ζίννης, Ἑλένη
Δ. Κολοτούρου, Ἑλένη Μαυρομυστάκη, Χρ. Κ'
Δεμεριτζής, Ἑλλη Π. Σούτσου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰερμὴν Γ. Βραχνού.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Βραχνεῖνα): Τοῦλα Πα-
ταχυνοπούλου.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθ. Α. Μαργακός.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Σπ. Ἀλ. Ρώμας.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀγγέλος Ἀθ. Κίννας.

ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Α. Παπαδιαμαντόπουλος, Πατρινο

Ναυτοπούλου.

ΠΥΡΓΟΥ: Χρυσή Π. Κοκκίνου, Μαρία Α. Ζίγ-
γιου, Δημήτρα Εὐθ. Σεολιάκου, Γεωργία Κ. Ζώρα,
Νικολέττα Κ. Ντάλα, Μαρία Σταματοπούλου,
Κυριακούλα Ἀνδριανοπούλου, Γεωργία Δ. Φραγ-
κοδημητροπούλου, Ζωή Π. Κρικουνιώτου, Νικο-
λέττα Δ. Καραμπέτσου, Βασιλικὴ Γιούργα, Θεο-
δώρα Κ. Λάπατα, Ἀγγελικὴ Ζεπάτου, Ἀνθὴ Α.
Μπελοῦση, Μαρία Λαλουντά, Κυτίνα Γιαννοπού-
λου, Χρυσάνθη Νταή.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σωκράτης Μιχαηλίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν
Πύργῳ ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, ἡ ὁποία ἐνε-
γράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,80 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
σχάσεως τοῦ 1912,
κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδιά των εἰς τὸν τόμον, εἶνε ἤδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

Τὸ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ Εἶνε ὁ ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1912

Μὲ τὰς 452 σελίδας του. — Μὲ τὰς 650 εἰκόνας του. — Μὲ τὸν ἀπαράμιλλον «Πέτρον Ριονσαί». — Μὲ τὸν θαυμάσιον
«Δὸν Κιχώτην». — Μὲ τοὺς «Ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους». — Μὲ τὸ «Παραμῦθι τῆς Ἀλεπούς». — Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: ΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. 8 — ΧΡΥΣΟΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.